

Csoda a parton

Laura magabiztos léptekkel haladt a strand felé vezető utcán, lazán himbálta világítótorony-mintás táskáját és mosolygott a szembejövőkre.

Közben erősen összpontosított lépteire, nehogy a nyaralásra vett új papucsban elhasaljon és éppen a büfésornál várakozók előtt mutasson be kényszerleszállást az aszfalton. Az új táskát is tartania kellett, hogy ne úgy leffegjen, mint az elefánt füle. A mosolyt a görcsös igyekezet hegesztette az arcára.

Ki hitte, hogy ilyen megerőltető dolog az egyszemélyes nyaralás?

Hetekig gyözködte magát, hogy képes lesz a nyári szabadság alatt egyedül elutazni a Balatonhoz. Megnézett kismillió szálláshelyet, még a térképen is végigjárta utcanézetben a környéket, és elképzelte, hogy egyedül sétálgat a hangulatos nyaralóházak között. Lefoglalt egy vendégházat, majd rögtön le is mondta. Ezt még kétszer eljátszotta, ekkor már szégyellte magát.

A vasútállomásra berobogó Tópart Intercity túlkölt egyet, és Laura kis híján egy autó elé esett. Igyekezett úgy tenni, mintha egy lesből támadó darázs miatt ugrott volna meg. Miközben széles mozdulatokkal hessegette a nem létező rovar, megérkezett a strand bejáratához. Laura biztosra vette, hogy a kapuban strázsáló idős asszony megvető tekintettel mérte végig.

Miért ne jöhetne egy harminc éves nő egyedül strandolni?

Hiába nyugtatta magát, Laura a szeme sarkából lépten-nyomon azt leste, nem nevetik-e ki, vagy nem figyelik-e szánakozó tekintetek. Bármennyire is be akarta bizonyítani, hogy egyedül is képes jól érezni magát, kénytelen volt beismerni, hogy abban reménykedik, a Balaton partján végre rátalál a szerelem. Az utcanézetben elképzelt barangolások is mindig azzal végződtek, hogy egy szálfatermetű szívtipró oldalán andalog a balzsamos tóparti naplementében.

Laura letelepedett a part mellett, a fűzfa közelében, ami negyed négy után már árnyékot fog nyújtani. Az előző két napon is itt táborozott, már egészen otthonosan érezte magát ezen a kis földdarabon. A strandtáskát a nap felőli oldalra állította, ennek árnyékában fog olvasni, és jótékonyan el is takarja majd a könyvet. Laura tudta, a pasik nem buknak a könyvmoly lányokra. Kibontotta a dobozos proseccót, amit idefele vásárolt a kisboltban, megigazította a szalmakalapját, egyik karjával megtámaszkodott a háta mögött, belekortyolt a még hideg, gyöngyöző italba és csábosan felhúzta egyik lábát. Legalábbis bízott benne, hogy testtartása elegánsan kihívó benyomást kelt.

Reménytelen ügy. Sehol egy szóló pasi.

Hallgatta a kövek közt kotyogó hullámokat, és eszébe jutott a tegnapi délután. A mólón sétált, amikor meglátott egy műanyag palackot a vízben. Laura tisztelte a természetet és imádta a Balatont. Lerúgta a papucsát, és nem törődve azzal, hogy megcsúszhat és nevetségessé válhat, kihalászta a palackot és bedobta a szemetesbe. Abban a pár pillanatban végre jól érezte magát.

Laura nézte a türkizkék vizet. Elhatározásra jutott.

Miért ne? Legalább egyszer legyen önmagam!

Ledobta a szalmakalapot, amitől divás megjelenést remélt. Előhúzta a könyvet a rejtekhelyről, a dögös pózt félretéve hasra fordult és kényelembe